

ต้องเชื่อฟังอัลเลาะห์ ศาสนทูต และผู้นำ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا ونبينا محمد خاتم النبيين وعلى
آله وأصحابه أجمعين وبعد :

อัลเลาะห์ทรงตรัสในพระมหาคัมภีร์อัลกุรอาน ซูเราะห์อันนิซาอฺ โองการที่ 59 ความว่า

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَوَلِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي
شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ
وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا

“ บรรดาผู้ซึ่งศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าจงภักดีต่ออัลเลาะห์ และภักดีต่อ
ศาสนทูต และผู้นำกิจการจากพวกเจ้า ดังนั้น หากพวกเจ้ามีข้อขัดแย้งในสิ่งใด ๆ ก็ให้
พวกเจ้านำสิ่งนั้นกลับสู่การตัดสินของอัลเลาะห์และศาสนทูต หากพวกเจ้ายังศรัทธาใน
อัลเลาะห์และวันปรกพ การเช่นนั้นแหละคือความดี และการยุติที่สวຍงามยิ่ง ”

ท่านผู้อ่านครับ ท่านเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ในหมู่ของบรรดาที่อัลเลาะห์ทรงเรียกร้อง รวม
ทั้งบรรดาศรัทธาชนทั้งปวงทั้งหญิงและชายด้วย เหตุที่ท่านอยู่ในหมู่ของพวกที่อยู่ในข่ายผู้ถูกเรียก
ร้องคือ การมีศรัทธาต่ออัลเลาะห์ว่าเป็นพระเจ้าที่แท้จริง ยอมรับในท่านนบีมุฮัมมัด (ศอลลัลลอฮุ
อะลัยฮิอะซัลลัม) ว่าเป็นศาสนทูต รวมทั้งศรัทธาในบรรดาหลักแห่งการศรัทธาของอิสลาม คือ
นอกเหนือจากจะศรัทธาในอัลเลาะห์และศาสนทูตแล้ว ยังต้องศรัทธาในบรรดามะลาอิกะห์
บรรดาพระคัมภีร์ ศรัทธาในวันปรกพ และศรัทธาในการลิขิตของอัลเลาะห์

ท่านทราบหรือไม่ว่า เพราะเหตุใดที่อัลเลาะห์ทรงเรียกร้องบ่าวของพระองค์ผู้ซึ่ง
ศรัทธาในการเรียกร้องครั้งนี้ ? แน่แน่นอนพระองค์ทรงเรียกร้องบรรดาศรัทธาชนเพื่อมีคำสั่งให้พวก
เขาปฏิบัติเรื่องใหญ่ 2 ข้อ อันมีผลให้ได้รับความสงบสุขทั้งภาคคุณยาและอาคิเราะห์ทั้งสองภพ

คำสั่งที่หนึ่ง คือ ให้เชื่อฟังและปฏิบัติตามอัลเลาะห์และศาสนทูต รวมทั้งผู้นำ
แห่งศรัทธาชน อันได้แก่บรรดาผู้นำมุสลิมในระดับต่าง ๆ และบรรดาอูละมาอ์ (นักวิชาการอิสลาม)

คำสั่งที่สอง คือ ให้นำสิ่งที่เกิดการขัดแย้งกลับสู่ข้อตัดสินจากอัลกุรอานและซุนนะห์นบี (คอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) แล้วท่านจะได้รับทางแห่งความสุขทั้งภาคภพดุนยา และอาคิเราะห์ ดังจะได้อธิบายดังต่อไปนี้

การภักดีอัลเลาะห์ การภักดีต่ออัลเลาะห์จะเป็นจริงได้ก็ต้องปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงใช้ และละเว้นสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม โดยไม่ต้องคำนึงว่า “ คำสั่งใช้ ” นั้น จะเป็นคำสั่งที่จำเป็นต้องทำ (วายิบ) หรือควรทำ (สุนัต) ก็ตาม เช่นเดียวกัน “ คำสั่งห้าม ” นั้น ก็ไม่ต้องคำนึงว่าเป็นการห้ามอย่างเด็ดขาด (หะรอม) หรือเป็นการห้ามที่เป็นเพียงการปราม (มักรูห์) และการเช่นนั้นเป็นที่แน่ใจว่าอัลเลาะห์ตะอาลานั้นพระองค์จะไม่มีวันใช้และห้ามสิ่งใดนอกจากสิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อศรัทธาชน เมื่อพวกเขาปฏิบัติตามห้ามตามใช้ของพระองค์ เมื่อถึงจุดนี้ ก็ต้องรับรู้ว่าการรู้จักคำสั่งของอัลเลาะห์ การรู้จักข้อห้ามของพระองค์ ถือว่าเป็นความจำเป็นประเภทหนึ่ง และถ้าใครไม่รู้จักการดังกล่าว ก็ไม่อาจที่จะเรียกได้ว่า เป็นผู้ภักดีต่ออัลเลาะห์ และเมื่อเป็นอย่างนั้น ถือว่าเป็นคนขาดทุนอย่างไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ทั้งภาคดุนยาและภาคอาคิเราะห์

การภักดีศาสนทูต (คอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ก็ทำนองเดียวกับการภักดีอัลเลาะห์ มันจะไม่อาจเป็นไปได้นอกจากจะต้องเข้าใจและรู้จักคำสั่งใช้ และคำสั่งห้ามของศาสนทูต (คอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) โดยไม่เลือกว่าสิ่งนั้นจะเป็นวายิบหรือสุนัต จะเป็นเรื่องหะรอมหรือหะลาล และแม้แต่มักรูห์ก็ตาม การที่อัลกุรอานได้ย้ำคำว่า “ ภักดี ” ในศาสนทูตด้วยนั้น เพราะพระองค์ทรงทราบดีว่า อาจจะมีบางท่านที่ไม่อาจจะเข้าใจ หรือเข้าถึงแก่นแท้ของตัวบทแห่งอัลกุรอาน หากไม่มีการอธิบายความจากท่านนบี (คอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) อัลเลาะห์ทรงกล่าวในพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานว่า

(وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نَزَلَ إِلَيْهِمْ)

“ และเราได้ประทานอัลกุรอานแก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้อธิบายแก่นมนุษย์ในสิ่งที่ถูกประทานมายังพวกเขา ”

และท่านนบี (คอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้กล่าวความสัมพันธ์การภักดีของทั้งสองนี้ว่า

مَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى اللَّهَ

“ ผู้ภักดีต่อฉัน คือผู้ภักดีต่ออัลเลาะห์ และผู้ทรยศต่อฉัน คือผู้ทรยศต่ออัลเลาะห์ ”

จากนัยแห่งคำสอนนี้ ชี้ให้เห็นว่า การภักดีต่อศาสนทูต (คอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ถือเป็นการจำเป็น (วายิบ) แก่บรรดาศรัทธาชนทั้งปวง ในเรื่องการห้าม การใช้ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นเรื่องที่หะรอมหรือเรื่องวายิบ และที่สำคัญเป็นต้องมีความเข้าใจในคำสั่งห้ามคำสั่งใช้นั้น หากไม่แล้วการภักดีก็ย่อมไม่เกิดผลใด ๆ

การภักดีต่อผู้นำแห่งกิจการ เพราะอัลเลาะห์ตะอาลาทรงประกาศว่า “ และผู้นำแห่งกิจการจากพวกเจ้า ” โดยมีเงื่อนไขว่า “ จากพวกเจ้า ” แสดงว่า ผู้นำนั้นต้องเป็นผู้นำแห่งกิจการอิสลาม เพราะการภักดีจะไม่ตกเป็นข้อบังคับหากผู้นำนั้นมีใช้มาจากพวกเจ้า ยกเว้นกรณีที่ไมอาจหลีกเลี่ยงที่จะภักดีได้ เพราะอัลเลาะห์ตรัสว่า “ นอกจากผู้ที่ถูกบังคับ แต่หัวใจ

เขามั่นคงในการศรัทธา ” ผู้นำแห่งกิจการ ให้หมายถึงผู้นำทางการบริหารและผู้นำศาสนา (อูละมาฮ์) แต่การภักดีต่อทั้งสองนี้ มีข้อแม้อยู่ว่าต้องเป็นเรื่องที่เป็นความดี ดังนั้น ถ้าผู้นำมีคำสั่งเรื่องที่ไม่ผิดต่อหลักการของศาสนาจำเป็นจะต้องปฏิบัติตาม แต่ถ้าคำสั่งนั้นไม่ชอบด้วยหลักการของศาสนา ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตาม เพราะการภักดีต่อมนุษย์นั้น ต้องไม่เป็นเรื่องที่ทำผิดต่อบทบัญญัติแห่งศาสนา และการภักดีต่อผู้นำนั้นนอกจากจะเป็นคำสั่งของอัลเลาะห์แล้ว ท่านนบี (ศอลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ยังกล่าวว่า

مَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى اللَّهَ وَمَنْ يُطِعِ
الْأَمِيرَ فَقَدْ أَطَاعَنِي وَمَنْ يَعُصِ الْأَمِيرَ فَقَدْ عَصَانِي

“ ผู้ภักดีต่อฉัน เท่ากับเขาภักดีต่ออัลเลาะห์
และผู้ที่ไม่ทศต่อฉัน เท่ากับทศต่ออัลเลาะห์
ผู้ที่ภักดีต่อผู้นำ เท่ากับภักดีต่อฉัน
และผู้ที่ไม่ทศต่อผู้นำ เท่ากับทศต่อฉัน ”

สำหรับคำสั่งที่สอง คือ นำสิ่งที่ยังขัดแย้งกันอยู่ กลับไปสู่การตัดสินของอัลเลาะห์ คือกลับสู่อัลกุรอาน และซุนนะห์นบี (ศอลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) หากท่านนบียังมีชีวิต ถ้าท่านเสียชีวิตก็ต้องกลับสู่คำสอนของท่าน ดังนั้น การนำข้อขัดแย้งสู่การตัดสินของอัลเลาะห์ และรอซูล ถือเป็นคำสั่งของอัลเลาะห์ดังกล่าว และผู้ที่ปรับสู่การตัดสินของอัลกุรอานและซุนนะห์จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับกุรอานและซุนนะห์ หมายถึงต้องเป็นคนที่เป็ นักวิชาการ (อูละมาฮ์) มิใช่ใครก็ได้จะนำปัญหานั้นสู่อัลกุรอานและซุนนะห์ เพราะหากไม่มีความรู้ อย่างดี จะทำให้ผลแห่งการตัดสินผิดไปจากความจริง อันจะส่งผลเสียหายต่อสังคมอีกโสดหนึ่ง ด้วย

ปฏิบัติการดังกล่าวนี้ สำหรับผู้ที่มีความศรัทธาในอัลเลาะห์และวันปรภพ ส่วนผู้ปฏิเสธที่จะนำปัญหาที่ขัดแย้งสู่อัลกุรอานและซุนนะห์ ไม่ถือว่าเป็นผู้ศรัทธาต่ออัลเลาะห์และวันปรภพ และถ้าใครไม่ศรัทธาต่อทั้งสองนั้นถือว่าเป็นกาฟิร เพราะอัลเลาะห์ทรงกล่าวว่า “ หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลเลาะห์และวันปรภพ ”

وصلی الله علی رسول الله وعلی آله وصحبه وسلم

